

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות במדבר - נשא תשפ"ד • עלון מס' 140

השגחה שבועית

אם הגבאי היה יודע

שנים רבות לא הבנתי את פשר התפילה של הכהן גדול ביום הכיפורים, "ואל יכנס תפילת עובדי דרכים לעניין הגשם בשעה שהעולם צריך לו".

אלפי אנשים חרשו חרעו, והם עומדים ומתפללים בכל יום ובכל שעה שהקב"ה יוריד להם גשמי ברכה. הולך לו יהודי בדרך ומתחיל לרדת גשם. לא כל כך נח לו עם זה, והוא מתפלל להקב"ה 'אנא תפסיק את הגשם'. זה הכל. איזה כח יש לתפילה אחת של יחיד על אי נוחות זמנית למול עשרות אלפי תפילות של יהודים המתפללים מעומק הלב על הגשם החיוני כל כך לכלל האנושות?

יהודים רבים עמלו בשדות חודשים ארוכים והשקיעו כח וכסף רב, ומפני שמרחמים עליהם, שיגיעתם לא תהיה לריק, חייבים שדוקא הכהן גדול, ביום הכי קדוש ובמקום הכי קדוש, יתפלל למנוע את התפילה הקטנה בדרך הגשומה מלעלות למעלה.

עם הסיפור המדהים שיהודי מירושלים סיפר לי לאחרונה הבנתי את התשובה.

וכה הוא מספר: אני סובל מאוד מקור, כשקר לי אני פשוט כמשתוקק.

בראש השנה, באחת השנים, אני עומד בתפילה בבית כנסת של כאלף מתפללים ומרגיש שאני פשוט לא מסוגל להתפלל. המזגנים בבית הכנסת עובדים כמו שצריך, כולם נהנים ואני סובל.

פתאום - אומר היהודי - בכיתי בדמעות שליש, "אבא אני רוצה להתפלל, התחננתי, תעשה שאוכל להתפלל בכוונה ובחיות כמו שראוי ליום כזה".

פתאום אני מרגיש שנהיה לי חם ואני יכול להתפלל. בשעה הראשונה לא הבנתי איך זה קרה. כעבור שעה אני מסתכל סביבי ורואה שהמזגנים פשוט הפסיקו לפעול.

אמרת לי בהלצה, אם הגבאי היה יודע על מה אתה מתפלל, הוא היה משליך אותך מהבית הכנסת....

עתה הבנתי את פשר תפילת הכהן גדול.

כן, תפילתו של יחיד בוקעת רקיעים. לתפילת יחיד מול הרצון של כל הציבור צריך כח מנע מיוחד שפועל רק כהן גדול לפני ולפנים.

כל יהודי ויהודי הוא בן של הקב"ה, כשהיה צר לו, הוא עומד באמצע הדרך והגשם מרטיב אותו, והוא בוכה להקב"ה שיפסיק את הגשם, הגשם יכול להיפסק על אף שכל העולם צריך לו עכשיו.

רבי צדוק הכהן מלובלין (פרי צדיק, וישלח) כותב: "צריכין לגבהות הלב, לידע שעל ידי פעולותיו פועל בכל העולמות".

כל יהודי ויהודי עמד במעמד הר סיני, ולכל יהודי יש כח עצום, כל תפילה של יהודי, כל מעשה, וכל פעולה, פועלת גדולות ונצורות בכל העולמות.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבל

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

מצוה לספר

בה - כמה זה מתוק, וכמה זה משפיע על הקשר ועל החינוך של הילדים!

הוא הדבר גם בין ילד להוריו. הנחת הכי גדולה שילד יכול להביא להורים, היא לספר להם על מעשה טוב שעשה. זו מצווה מדאורייתא של כיבוד הורים, ולכן הוא לא יפסיד מכל. להיפך, הוריו יברכו אותו שיוכל להמשיך הלאה ביתר שאת.

ב. רב תלמידיו, ותלמיד לרב.

כשהרב עוסק בענין מסוים, כמו בלימוד של הלכה, זה הרבה יותר משפיע כשהוא מספר על עצמו: פעם הזדמן לי סיפור כזה, זכיתי לעשות כך וכך בהידור רב ובשמחה רבה. דברים שמגלה הרב לחיזוק התלמידים, אם בהלכה ואם במוסר, מחזקים מאוד את ההשפעה שלו עליהם.

גם כשהתלמיד יספר לרבו, יהיה בזה חיזוק גדול וכבוד רב למחנך, שדבריו עושים פירות ברוך ה'.

ג. חברותא - כשלומדים יחד.

יש פעמים שהלימוד מביא עימו איזו דוגמה למעשה, כדי ללמוד מזה, או כדי להשפיע זה על זה לעשות מעשים טובים בהידור.

הכלל בכל הקבוצות האלה הוא להגדיל כבוד שמים, להביא לכך שיהיו יותר עובדי ה', יותר שאיפה והשתוקקות לעלות ולהתעלות. ולכן גם בקו השגחה פרטית ניתן לספר סיפורים, כי כך יתגדל ויתקדש שמהי רבא, וכולנו חברותות הבאים ללמוד אמונה ובטחון.

בווידיאו של יום הכיפורים אנו אומרים: "אתה חופש כל חדרי בטן ובוחן כליות ולב. אין דבר נעלם ממך". הבורא יודע מה מניע את האדם לספר את סיפורו: האם הרצון להתגדל והשאפה להשיג כבוד ויקר לעצמו, או רצונו הזך להגדיל כבוד שמים בעולם.

גם בקיץ תשפ"ד, כל יהודי שמתחזק בבטחון מקבל כוחות לעשות מעשים טובים בצנעה, ולשמוח שמחה פשוטה על שזכה להיטיב בלי לצפות לגמול כאן, ולהשקיע כוחות להמעיט את הפרסום ככל האפשר. ולכן רואים יהודים טובים שלומדים שער הבטחון ומנציחים את שם יקיריהם על דברים שבקדושה, בלי לפרסם את שם משפחתם.

ויישאו ברכה מאת השם.

(מתוך שיעור 175 בשער הבטחון. לשמיעת

השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או

בחינוג ישיר 02-3011904).

בעיניי בין אדם לחברו מדריך אותנו רבינו לפעול למען השני, במטרה לעשות נחת רוח לבורא כל עולמים.

שכר החסד הוא עצום. זכות החסד עומדת ושמורה לנצח, אולם אין לצפות לגמול כאן, בעולם הזה. רק בעולם העליון נראה את תוצאות מעשינו. שם יהיה הבדל גדול בין מעשה שנודע ברבים, ועליו קיבלנו כבוד וגדולה, החמיאו לנו והעריכו אותנו, לבין מעשה שנעשה בשקט, בסתר, בלי שאחרים ידעו.

בפרק ד' בחלק החמישי מדריך אותנו רבינו: **וזהר כפי יכולתו בכל זה, להסתירו ממי שאין צריך לו להודיע, כי בהיותו נסתר, יהיה שכרו יותר גדול, ממה שיהיה אם יהיה נודע.**

נוכל להוסיף נופך על דברי קודשו של רבינו: "זהר" הוא מלשון זוהר ואור. המילה "זה" מסמלת דברים שניתן להראות באצבע, מפורסמים וידועים. אם ברצונך לזהור ולהאיר, הסתר את ה"זה", השתדל להימנע מלגלות את מעשיך הטובים למי שאין צורך שידע מהם.

על דרך משל: כשכולם מעריכים ומכבדים, תקבל שכר של אלף דולר, אולם אם זכית להסתיר אפילו רק חלק מהמצווה, ואף אחד לא ידע שקיימת אותה, תקבל שכר של מיליון דולר! כמובן, איננו יודעים מאומה מחשבונות שמים והיאך נראה השכר בעולם הנשמות, אולם זאת ברור: השכר על המעשה הנסתר הוא פי כמה וכמה יותר מהשכר על מצוות שבגלוי.

כעת נשאלת השאלה: איך יתכן שלאורך כל הדורות, בחז"ל, במדרשים, בגמרא ובמסורת עד ימינו, אנו פוגשים סיפורים שצדיקים סיפרו על עצמם? והלא הם ידעו בוודאי את דברי רבינו, והיאך לא חששו לפרסם את מעשיהם הטובים?

על כך עונה החיד"א בספרו 'כף אחת', ובדומה לכך מובא גם בספר חסידים, שיש שלוש קבוצות של אנשים, שיש מצווה שיספרו את מעשיהם הטובים:

א. הורים לילדיהם, וילדים להוריהם.

כאשר יושב האב ומשוחח עם בניו, ומחדיר בקרבם מוסר, יראת שמים ומידות טובות, והוא מגיע לאיזה ענין של חסד, וברצונו לחנך את בני ביתו הוא מספר להם: 'בידיי הוה עובדא, אני בעצמי זכיתי לעשות כך וכך כדי לעזור ליהודי, לאף אחד לא סיפרתי על כך, אבל לכם, בניי היקרים, אני מספר, כדי שתדעו את הדרך לילך

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראלי 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מחבלי משיח יוצלו לרווחה

מספר אברך מירושלים: אני רוצה לספר על נפלאות ה', וגם על נפלאות בניו היקרים והאהובים, אנשי חסד שמחזיקים את העולם בצנעה ובפשטות, שאכפת להם באמת מיהודי שהם בכלל לא מכירים, ושמוכנים למאמצים גדולים במיוחד כדי למנוע עוגמת נפש.

בשעה טובה ובמזל טוב זכינו לחתן את בתנו היקרה עם החתן החשוב, ביום ב' בניסן שנה זו. גם משפחתי וגם משפחת המחותנים מתגוררים בשכונת רמות. החלטנו שאת שבת השבע ברכות נערוך בקריית ספר, שאינה רחוקה כל כך. שם מצאנו אכסניות לכולם, ואולם נאה כדי לארח את כל האורחים משני הצדדים. כך התכוננו לשבת שבע ברכות בשמחה ובצהלה, כיאה למשפחות החתן והכלה.

הכול כבר היה מוכן. על הפלטות במטבח הונחו סירי ענק של מרק, בשר וחמין, ותבניות של דגים. במקרר חיכו קופסאות של סלטים, בקבוקי שתייה ומיני מזונות. כל ה'עונג שבת' כבר היה מוכן שם, והאורחים - כתשעים נפשות, כן ירבו - ידעו כי מצפה להם חוויה מיוחדת.

עד כמה מיוחדת, זאת עוד לא ידענו.

קצת אחרי השקיעה, כשהשמיים היו עדיין משוכים בצבעי כתום וסגול, כבה האור באולם. גם בבית הכנסת הסמוך השתררה חשכה. שני מבנים אלו היו קשורים לגנטור אחד. החשמל נפל, ורק נצנוצי הנרות הבליוו איכשהו.

מה עושים?

לו היינו עורכים את השבת ביישוב מבודד, הייתה זו שאלה קשה מאוד; אבל, השבת הרי נערכה בקריית ספר, ומיד גילינו את טוב ליבם של השכנים.

האחראי על האולם הלך לקרוא לגוי שיסדר את העניין. הסתמכנו על ההיתר שמוא ברמ"א, אבל השליח שנשלח לחפש גוי, חיפש וחיפש, ולא מצא אפילו גוי אחד! הרגשנו בזה שהקב"ה רוצה מאיתנו שמירת שבת מיוחדת ללא פגם הכי קטן, אף על פי שיש לזה היתר.

בינתיים ניגש אלינו אברך, ואמר שיש לו במקרר מקום בשביל המאכלים שלנו. אברך נוסף לקח את הסיר הרוחת של החמין, כדי להניח אותו על הפלטה שלו. היה מרגש לראות איך כל אחד חושב במה הוא יכול לעזור. החלק הקשה ביותר היה למצוא מקום חלופי לאכול בו. אי אפשר לשבת בחושך. לא הדלקנו כל כך הרבה נרות, שיוכלו להאיר את האולם הגדול במקום אור החשמל. יש לנו עשרות אורחים, משפחות עם נשים וילדים קטנים. וכי מה, נאכל ברחוב? נפזר את כולם בין משפחות מהשכונה?!

מה נעשה???

אני עומד ליד המחנות שלי, ולא יודע מה לחשוב. אומר שוב ושוב: הכול לטובה, הכול לטובה, הקב"ה יודע בדיוק איפה אנחנו נמצאים. הוא עשה, עושה ויעשה לכל המעשים. השבת הזאת היא כנראה שבת מיוחדת, שבת גדולה כל כך, שצפונות לנו בה ברכות נדירות שצורכות זכויות כבירות.

ברגעים האלה, כשאני כל כך נבוך ולא מוצא שום רעיון מניח את הדעת ואת האורחים, ניגש אלינו אברך שלא הכרנו, ושלא הכיר אותנו, ואומר: "אני גר כאן ממול, שלוש קומות לרדת. יש לי סלון ענק וחצר, שיכולים להכיל את כולכם. בואו אליי".

אני לא מאמין למה שאני שומע. "אבל ערב פסח עכשיו. איך נבוא אליך עם כל החמץ שלנו?"

והאברך אומר, "מה זה משנה? בואו, תרדו אליי".

אני ממש לא מוכן לרעיון. לא מצליח לדמיין שאנשים באים לבית שלי

מסר מהבנק

ביום שישי היו בידי שני צ'קים, שבכל אחד מהם רשום סכום נכבד ונצרך מאוד. עשיתי לעצמי חשבון כזה: אם אני רוצה את הכסף בזיל ביום שני, אני צריך להפקיד את הכסף עכשיו - ביום שישי. כיוון שנוקתי מאוד לכסף, וידעתי שאצטרך להעביר אותו הלאה ביום שני הבא, הלכתי לבנק.

ליבי נקף בקרב, כי השעה כבר לא הייתה מוקדמת. שעת חצות כבר חלפה, וזה כבר כמה שנים שאני נוהג שלא לעשות מלאכה שאינה לצורך השבת, אחרי חצות היום בערב שבת. מאידך גיסא, לחזור הביתה בלי להפקיד את הצ'ק? חבל, אני כבר כאן, ליד הבנק. הכספומט מוכן ומוזמן לפעול בשבילי, כמה זמן זה כבר לוקח? וזה ממש דחוף...

הפקדתי את הצ'קים.

ביום ראשון אני מתקשר לבנק לשמוע שהצ'קים הופקדו, ואומרים לי: תתקשר מחר.

ביום שני אני מתקשר לבנק, ומגלה לחרדתי שהחשבון בחריגה, מה שאומר שהכסף שהפקדתי לא נקלט. איך זה יכול להיות? אני מברר מול הפקיד, והוא אומר לי: "נראה שהפקדת את הצ'ק פעמיים". "זה לא יכול להיות", אמרתי, "הפקדתי פעם אחת. בבקשה תבדוק מה קרה".

הם בודקים, אני מתקשר שוב, והם עונים: "הפקדת פעם אחת, אבל הבנק לא קיבל את הצ'ק".

כך התברר, שההפקדה ביום שישי אחרי חצות נחלה כישלון חרוץ. לא רק שלא הרווחתי, עוד הפסדתי. חשבתי שמשמים רצו להראות לי את חשיבות העניין, שלא לעשות מלאכה אחרי חצות ביום שישי. עשיתי דבר שהוא רק קצת לא כל כך בסדר, וכבר קיבלתי את המסר, שמדבר כזה לא מרוויחים. היה עלי להתאמץ ולמצוא פתרון אחר, כדי שיהיה לי כסף להעברה ביום שני.

אני מודה לה' על המוסר הישיר שקיבלתי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 68.)

מה כל כך דחוף שתי דקות לפני הנסיעה?

ביום חמישי ט"ו בשבט החלטתי לצאת עם משפחתי לנסיעה לצפון, לציונו של צדיק גדול. כל בני המשפחה כבר נכנסו לטנדר, ואני התעכבתי בבית לעוד כמה דקות, לארגן כמה דברים אחרונים. בדיוק באותן דקות לחצות, דופק יהודי על דלת ביתי. אני פותח את הדלת במטרה לרדת למטה, והאורח הלא קרוא מתחיל לדבר. "תקשיב", אני אומר לו, "אני לא יכול לדבר עכשיו. המזגית צופרת למטה".

"שתי דקות. רק שתי דקות", הוא ביקש.

לא נדבה, לא אוכל, רק שתי דקות. נתתי לו.

"אתה חבר של שכן שלי, נכון?" הוא נוקב בשמו, ואני מהנהן.

"יש לו בבית כמה בנות שתקועות בשידוכים. חשבנו שאולי זה קשור לדבר מסוים שהוא צריך חיווך בזה. אולי תדבר איתו על זה, ותשפיע עליו".

"אני באמת חבר טוב שלו", עניתי בחופזה, "אבל לא עד כדי כך שאשפיע עליו. אני לא הטיפוס שמתאים לדברים

השלוחה
החדשה
לשמיעת
הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

ניגון "שבעת התנאים" המושמע בקו שלכם, הוא ממש מתנה! הוא מחיה אותי ומחזק אותי בכל פעם מחדש. באחד הימים כשהייתי בלחץ גדול בעבודה, עם הר של משימות, היה זה הניגון הזה שהציל אותי. פשוט הקשבתי לו, ופתאום הרגשתי איך המתח מתפוגג והכוחות חוזרים אליי. תודה ענקית לכם! לשמיעת השיר היכנסו ל"קו השגחה פרטית" הקישור 75 לאחר בחירת השפה.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

הבחור נכנס למשרדנו: "הנה לכם תרומה של 720 שקלים", אמר בשמחה. "לפני כחודש תרמו לזכותי כדי שאתאוס, ועמשי התאוסתי! אני רוצה לתרום לזכות שני אחיי". אחרי שלושה שבועות הוא התקשר בהתרגשות, "שני אחיי התאוסו!" סיפר. "ידעתי שתתרומה עזרת, אבל לא חשבתי שזה יקרה כל כך מהר!"

שבוע וחצי לפני פסח, ומפזרים לי חמץ בכל הבית. אני מנסה להתחמק, אם כי אין לי מושג לאן. אם לא איענה להצעתו של האברך, איזו ברירה יש לי?

הוא רואה שאני מתחבט, ואומר לנו: "אני מבטיח לכם שהשמחה שלנו בכך שתבואו לסעוד אצלנו, תהיה יותר גדולה מהשמחה שלכם. בבקשה, תבואו ותשמחו בשמחת חתן וכלה".

האמנתי לו, לבעל הבית, שהוא מתכוון באמת ובתמים, והודענו לכולם שהולכים לסעוד בבית ממול. מיד ניגשו בחורים ואברכים צעירים מבין האורחים, והחלו לשנע את השולחנות והספסלים לכיוון הבית. תוך זמן לא ארוך היו השולחנות ערוכים בסלון, שהיה יפה בהרבה מהאולם שבו היינו אמורים לשהות. כשראיתי כמה יפה אצלו, זה חידד לי עוד יותר את המסירות נפש שלו ושל בני ביתו, שנתנו לנו את ביתם. הרי בין האורחים יש ילדים קטנים ושובבים, ובכלל, שמחה משפחתית כל כך גדולה, מביאה איתה הרבה לכלוך ובלגן.

בשביל ההרגשה הטובה שלי, הוא אמר שיאכל איתנו גם כן, אבל למעשה, הוא ובני ביתו נעלמו מהשטח עד מהרה. בעל הבית נותר לעמוד בחוץ ליד האולם עוד זמן מה, וכשמישהו מאורחיו איחר וחיפש את מקום הסעודה, הוא כיוון אותו לביתו ואמר: "זה כאן ממול, אצל משפחת איקס, יורדים שלוש קומות". הוא לא סיפר שהוא בעצמו בעל הבית.

רק פעם אחת הוא נכנס אלינו. הודינו לו ושאלנו, איך נוכל להשיב לו על החסד העצום שהוא עושה עמנו, והוא אמר: "יש לי בת בשידוכים, ואני מבקש שתברכו אותה שתמצא במהרה זיווג הגון". כמובן, כל הקהל בירך אותו מכל הלב.

אחד מהאורחים טרח לבדוק את מצב השעון שבת, וניגש לעדכן אותי: "השעון מכון לשעה אחת עשרה בלילה. עוד מעט האור יכבה, ושוב יהיה לנו חושך".

דנו בעניין, והגענו למסקנה שאפשר לבקש מילד שיאריך את הזמן של השעון שבת, לפי פסק שמוצא בספר שמירת שבת כהלכתה, ונפסק ע"י הגרש"ז אויערבאך זצ"ל. זה לא כל כך פשוט לעשות זאת, כי השעון הוא מכשיר רגיש, וצריך להזהר כשמזיזים את הזיזים שלו, שלא להזיז בטעות משהו שיגרום לו לכבות. לא היה לי נוח עם ההיתר, אבל מצד שני, יש כאן צורכי רבים, ושמחת חתן וכלה.

ניגשו לסדר את השעון, והנה, רגע לפני שהילד ביצע את הפעולה, האור נכבה! זו הייתה השגחה פרטית מיוחדת. בסופו של דבר, הכיבוי המוקדם לא הפריע לנו, כי מנורה מרכזית אחת גדולה המשיכה להאיר, ובאווירה קסומה עלו הזמירות, השירות והתשבחות לקל חי, לשמחת השבע ברכות.

שוב הרגשתי, כי אין זאת אלא שהקב"ה שומר את צעדינו, שנזכה לקיים שמירת שבת קודש ברוב עם בהידור מיוחד, בשילוב של הכנסת אורחים מדהימה ונדירה.

למחרת סעדנו את הסעודות באולם, באור יום, ואחרי הבדלה הזכרנו את בקשתו של מארחנו מאמש, לברך את בתו שתבוא בקרוב בברית האירוסין. אחד מהנוכחים פתח בנוסח 'מי שברך', וכל הקהל אמר פרק תהילים לזכותה.

שבועיים אחר כך, במוצאי שבת חול המועד, ערב שביעי של פסח, יום שנקרע בו הים, אני מקבל טלפון מרגש. המארח שלנו על הקו: "ברוך ה' אנחנו שותים עכשיו לחיים. בתי מתארסת עכשיו!"

הוא סיפר שמצד החתן התקבלה תשובה חיובית מיד למחרת השבת שבע ברכות, ביום ראשון. במשפחת החתן שמעו ממישהו את הסיפור, והתפעלו מאוד מהכנסת האורחים המיוחדת, וזה, יחד עם המעלות של הבת, זירז אותם לסגור את השידוך. הם נדהמו לשמוע שאמה של הכלה, בעלת הבית, לא סיפרה בכלל על האירוח ההמוני לאמא שלה, הסבתא של הכלה. היא לא ראתה כל עניין לספר זאת. הרי מה יותר פשוט מלהזמין הביתה קבוצה של תשעים אנשים, כשרואים שהמחותנים במצוקה כל כך גדולה?!

"היה צריך זכות מיוחדת", הטעים המחותן שלי, אבי החתן. "זכות השבת וזכות הכנסת אורחים, ודווקא באופן המוני ומהודר, במסירות נפש".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 89.)

כאלה. מצטעה, אני ממש לא הבן אדם הנכון".

לא היה לי פנאי לראות את התגובה שלו.

"זה יפה מאוד שאתם חושבים על השכן, החבר שלי", המשכתי, "שה' ישלח לו ישועה בקרוב",

אמרתי כבר במדרגות, "תודה רבה".

גם הוא אמר משהו, אולי גם "תודה רבה" ואולי משהו אחר. אני כבר הייתי באוטו. התנצלתי על העיכוב, ויצאנו לדרך.

כשהגעתי לציון, פתאום הבליחה בי מחשבה מפתיעה. למה הקב"ה זימן לי את השכן של חבר שלי עד לפתח ביתי, בדיוק רגע לפני שאני יוצא לדרך? אולי יש בזה מסר משמיי, שאתפלל על בנותיו המעוכבות? התקשרתי לחברי, סיפרתי לו שאני עומד במקום מסוגל, ליד ציון של צדיק, וביקשתי ממנו את השמות המדויקים של בנותיו, כדי להתפלל עליהן.

התחושה הזאת שאני שליח הבורא, שקיבלתי מסר שמימי שאתפלל עליהן, הביאה אותי לתפילה מעומק הלב ממש. בכיתי בדמעות, וביקשתי מה' יתברך שיחוס וירחם על בנות ישראל יקרות אלה, ושכבר תבנינה את ביתן.

ביום שלישי, פחות משבוע לאחר מכן, אני מקבל טלפון מחברי. הוא אומר לי: "אתה בין הראשונים שאני מתקשר אליהם, כי אני מרגיש שיש לך חלק נכבד בשידוך. בזכותך הבת שלי התארסה!"

"מזל טוב!" אני מתרגש איתו מכל הלב.

"ביום חמישי, אחרי שהתפללת, התקשר השדכן והציע את השידוך. זאת הייתה הצעה שכבר עלתה וירדה, ועכשיו ברוך ה' הגיעה לידי גמר".

לפעמים צריך עוד תפילה אחת מעומק הלב, כדי לפתוח שערי שמיים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 87.)

תשלם רק אם התיקון יצליח

אם יום אחד יאספו רק את סיפורי ההשגחה הפרטית שנוגעים למכונות כביסה, אני חושב שיצליחו למלא ספר בגודל של מכונת כביסה.

הנה הסיפור שלי: יום אחד המכונה הפסיקה לעבוד. פשוט לוחצים עליה, והיא לא מגיבה. דופקים עליה, והיא לא משתכנעת. הבגדים מלוכלכים, והיא בשלה: לא מוכנה לכבס.

זו מכונה שמשרתת אותנו יפה כבר כמה שנים, אבל לא שנים רבות כל כך. התקשרתי לחברה, והם שמעו את התלונה ושלחו טכנאי מטעמם. הטכנאי בדק, ניסה, תחב פנימה אי אילו מכשירים, והודיע בפנים חמורות סבר: "המכונה יצאה מכלל שימוש. אי אפשר לתקן אותה".

"אז תביאו לי מכונה חדשה", אמרתי, "אנחנו עדיין בתקופת האחריות". "על תקלה כזאת אין אחריות", הודיע הטכנאי, "זה המצב. בהצלחה".

הוא הלך, ואני חשבתי, מה אני עושה? מכונת כביסה עולה כמה אלפים שאין לי, ולכבס חייבים. רק בשלב הזה נזכרתי, שאת ההשתדלות המועילה ביותר עדיין לא עשיתי. לא התפללתי.

פתחתי בתפילה לאבא שבשמיים, ממש כמו ילד לאבא. סיפרתי לו על המכונה ועל כך שקשה לי לקנות חדשה. ביקשתי שיסדר לי אותה. נתתי צדקה, וציפיתי לישועה.

אחרי כמה דקות עלה לי רעיון, לבקש מטכנאי בשכונה לנסות לתקן את המכונה. אשתי טענה שהרעיון לא נראה מוצלח. אם הטכנאי של החברה לא הצליח, למה שהטכנאי הזוטר, שהוא בסך הכול 'מייבין' בענייני מכונות, יצליח? אבל הרי לא נפסיד מלנסות. התקשרתי אליו וביקשתי שיבוא לראות את המכונה. "אם לא הצליח לתקן, לא תשלם אגורה", הוא הרגיע אותי, "ואם אתקן, תשלם לי כמה שמגיע".

הסכמנו, סיכמנו, והוא בא, בדק, סובב משהו, לחץ, והנה, המכונה עובדת! מסתובבת יופי.

זכמה עלה התיקון? לא תאמינו, אבל כאן הרי לומדים להאמין... ובכן: מאה שקלים בלבד!

ראיתם איך אבא שבשמיים סידר לי את המכונה? ה' רק חיכה שאזכר מיהו כאן בעל הבית...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 88.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במקד הפצה"

לעילוי נשמת שלמה זלמן בן שמואל יהודה בעילום שם לחזרה בתשובה במהרה ולעליה ביראת שמים
א. בת נ.ש. לבריות איתנה

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

י.ז. בן ש.פ. לאהבת תורה ויראת שמים
בעילום שם למנוחה ושלמות הנפש פרנסה בשפע ובנקל
בעילום שם להצלחה בלימוד התורה ולפרנסה בשפע
בעילום שם להסרת הפחדים ולשלמות נפש

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי
סניף 902 | חשבון 57390056
מסלול בדואר
ל.ת.ד. 5475 ירושלים
בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

זוסיא וויל עסן [-זושא רעב, זושא רוצה לאכול]. כך אמר כמה פעמים, ואחר כך הלך לאכול. (כמובא בזהר הקדוש על רבי ייסא סבא.)

(זהר המנוחה)

לא לדאוג לצורכי הסעודה קודם התפילה

אחזה דעי על פסוק "ועבדתם את ה' אלוהיכם, וברך את לחמך ואת מימך, והסרתי מחלה מקרבך (שמות כג, כה), במאי דאינא בזהר (ח"א קצט): "רבי ייסא סבא דאף על גב דהוה ליה מיכלא דהווא יומא למיכל, לא הוה מתקין מלכא קדישא וכו", וכתב רבנו חיים בשערי הקדושה (עבודת הקודש ח"ב פ"ה), דמלבד ברכת "ברך עלינו" או "ברכנו", צריך לקבוע תפילה אחרת על המזונות, ע"ש. והוה שיעור הכתוב "ועבדתם" - זו תפילה, ואחר כך "וברך את לחמך": לא שתתקן סעודת שחרית מקודם שתתפלל, כמנהג קצת אנשים שמצווים לנשיות קודם תפילה יעשו כך וכך לסעודת שחרית. ואם תאמר בשלמא אם הייתי מוצא הסעודה מוכנת מיד לאחר תפילה אנצל מפ"ג מיני חולאים, כמניין מחלה, כדאמרינן בגמרא (בבא מציעא קז:), אבל אם אמתין לאחר כך, ומה גם לקנות חטים ולטוונן ולהזמין הסעודה, יש שיהיו רב עד שתזדמן הסעודה לאחר כך, ואפול בסכנת מחלה - אל תדאג מזה, כי אף שילדו לך מזה פ"ג מיני חולאים, אסירם, והוה "הסירתי מחלה מקרבך". (מנחת יהודה)

מצווה גדולה

מצווה גדולה לשאול אדם מזונות מאת ה', בבוקר קודם סעודת הבוקר, ובערב קודם סעודת הערב. ועל זה תיקנו מזמור "תהילה לדוד" בבוקר אחר העמידה, ובערב קודם. ושם מפורש הטעם. ויישא עיניו למרומם באומרו פסוק "עיני כל אליך ישרו" ו"פותח את ידך", כדל שואל.

(ספר חרדים פרק לח)

בכל עת ומצב צריכים להתפלל

אומרים בשם רבנו הבעש"ט ז"ע, שגם כאשר המאכל כבר מונח על השולחן לפני האדם, והוא מוכן לאכול, בכל זאת צריך הוא להתפלל שלא יאירע לו שום מכשול באכילה, והמאכל לא יזיק לבריאות. ומקור לדברי קודשו מצינו בזה"ק ח"א קצ"ט ב' על הכתוב "איש אמונת רב ברכות" (משלי כה, כ) "דא הוא בר נש וכו", הרי הוא מוכן לאכול, הרי שלמרות שהמאכל היה בידו, ואם כי התפלל על מזונו בשמונה עשרה בברכת "ברך עלינו", בכל זאת לא הסתפק בכך, וקודם אכילתו ביקש במיוחד מהש"ת על מזונו. והרי זו הוכחה על חובה של התפילה בכל עת. ועל כן אמרו "רב ברכות", כי בזה גורם להשפיע לו ולעולם שפע ברכה וטובה. (באר משה)

מנהגו של רבי זושא מאניפולי

שמעתי מר' יצחק ועוד חסידים, שהרה"ק הר' זוסיא מאניפאלי נ"ע, היה לו מנהג שבכל עת לפני אכילתו, הגם שכבר היה השולחן ערוך לאכול, היה עומד ואומר: ריבונו של עולם, וזוסיא איז הונגעריג, עולם.

לבקש על מזונותיו בכל יום

כל אינון בני מהימנותא בעאן (ס"א אצטריכן למבעי) בכל יומא ויומא לשאלא מזונייהו מקודשא בריך הוא [כל מי שיש בו אמונה צריך לבקש מה' בכל יום ויום על מזונותיו], ולצלאה צלותהון עליה [ולהתפלל תפילתו על כך]. מאי טעמא [מה הסיבה לזה], בגין דכל מאן דמצלי צלותיה לגבי קודשא בריך הוא על מזוניה [משום שכל המתפלל לפני ה' על מזונותיו], גרים דיתברך כל יומא על ידיו ההוא אילנא דמזון דכלא ביה [גורם שעל ידו מתברך כל יום האילן של המזונות שהכול בו]. ואף על גב דאשתכח עמיה [ואפילו שמצוי עמו מזונותיו], בעי למשאל קמי קודשא בריך הוא [צריך לבקש לפני ה'], ולצלאה צלותא על מזונו כל יומא [ולהתפלל תפילה על המזונות בכל יום], בגין דשתכחו על ידיו ברכאן כל יומא ויומא לעילא [כיוון שעל ידו תהיה מצויה בכל יום ויום הברכה למעלה].

(זהר הק' חלק ב דף סב.)

"את המיחלים לחסדו" - אינון דמצפאן ומחכאן בכל יומא ויומא למבעי מזונייהו מן קודשא בריך הוא [המיחלים לחסדו הם אלו שמצפים ומחכים בכל יום ויום לבקש מזונם מה']. רבי ייסא סבא לא אתקין סעודתא בכל יומא [רב ייסא סבא לא היה מכין סעודתו בכל יום], עד דבעא בעותיה קמי קודשא בריך הוא על מזונו [עד שביקש מה' על מזונו], אמר לא נתקין סעודתא עד דתתייב מבי מלכא [והיה אומר לא נבין את הסעודה עד שנקבלו מבית המלך]. לבתר דבעי בעותיה קמי קודשא בריך הוא [אחר שביקש בקשתו לפני ה'], הוה מחכה שעתא חדא [היה מחכה שעה אחת], אמר הא עידן דתתייב מבי מלכא, מכאן ולהלאה אתקינו סעודתא [אמר: עתה הוא הזמן שקיבלתי מזוני מבית המלך, מכאן ואילך אפשר להכין את הסעודה].

(זהר הק' חלק ב דף סב.)

איש אמונות רב ברכות (משלי כה, כ), דא הוא בר נש דמהימנותא דקב"ה ביה [איש אמונות' זהו איש שיש בו אמונת ה'], כגון רבי ייסא סבא, דאף על גב דהוה ליה מיכלא דהווא יומא למיכל [כדוגמת רבי ייסא סבא, שאף על פי שהיה לו מאכלו לאותו היום], לא הוה מתקין ליה עד דשאל מזוניה קמי מלכא קדישא [לא היה מכינו עד שהתפלל על מזונו לפני ה']. לבתר דצלי צלותיה ושאל מזוניה קמי מלכא, כדנין הוי מתקין [לאחר שהתפלל וביקש על מזונו לפני ה'], היה מכינו, והוה אמר תדיר לא נתקין עד דיתנון מבי מלכא [והיה אומר תמיד: לא נבין עד שיתנו המזונות מבית המלך].

(זהר הק' חלק א דף קצט.)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א כאיש אחד בלב אחד

שגם הסובבים אותו מגיבים בהתאם. אותו דבר נכון גם לגבי ענייני בין אדם לחברו. אדם שמדמיין שחברו כועס עליו, ובונה על כך מגדלים שלמים באוויר, עלול למצוא את עצמו מנותק ובודד, מתרחק מחברו ומעמיק את הקרע. אך, אם יחליף את הדמיון במבט מפוכח על המציאות, אולי יגלה שהכעס הוא זמני וחולף, ואולי הוא גובע מאי הבנה או מקושי אישי של החבר. שיחה פתוחה וכנה, יכולה לגשר על הפערים. במעמד הר סיני עמדו כל בני ישראל "כאיש אחד בלב אחד". כל בני ישראל צריכים להיות מקשה אחת, כשאחד משלים את השני. זהו תנאי יסודי לקבלת התורה. רק במבט מפוכח ללא דמיונות, נוכל להיות "איש אחד בלב אחד" בלי שנאה וטינה, לאהוב איש את רעהו, ולקבל את התורה הקדושה.

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלושה 2 > 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hph6176@gmail.com

וזכינו לגדל בנים אוהבי ה'

הגאון הגדול ר' מאיר גריינמן שליט"א שמע מפי קדשו של החזון איש זיע"א:

"העצה לשמור על בית של תורה ויראת שמים, היא להכניס בבית חיזוק באמונה בהשגחה פרטית. זה מה שמחזיק את הדור זה יחזיק את הילדים"

(מתוך שיעורו של ר' דוד קלצקין שליט"א, שיעור 226)

זה אפשרי!

הצטרפו כעת לאלפי המשפחות שכבר הבטיחו לעצמם את הצלחת הילדים על ידי מניי למגזין החדש, המכניס לבית חיזוק באמונה והשגחה פרטית ומשפיע לטובה על כל הילדים!

תייגו כעת למוקד המנויים:

***6176**

(שליחה 3)

או בעמדות 'נדרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

מצטרפים כעת למשפחת המנויים ומקבלים חינם גם את המגזין של חודש אייר

- המבצע מוגבל לשבוע בלבד -